

[Connie Hedegaard]

Jeg synes også, at hr. Frank Jensen skal være varsom med at tage afstand fra disse skattelettelser. Det kom hr. Frank Jensen til i sit første indlæg. Jeg har forstået, at det er også en del af Socialdemokratiets plan. Det fremgår ikke ganske klart, men i retorikken er det dog en del.

Må jeg sige, at jeg synes, det er for sølle, at hr. Frank Jensen konsekvent overser, at her er der ikke tale om en besparelse, der forsvinder ned i et stort dybt hul. Det er et spørgsmål om, at man vil skaffe 1.200–1.500 ekstra uddannelsespladser. Jeg synes, det er for ringe, at hr. Frank Jensen og Socialdemokratiet ikke erkender det og bare lader, som om det ikke er en del af det forslag, vi behandler her.

Må jeg så sige, at uanset hvad Socialdemokratiet kommer til at prioritere, også på sådanne områder, kan man ikke blive ved med at ride alle heste på en gang. Vi skal ikke have en stor økonomisk diskussion her i dag, men det gør Socialdemokratiet også i forhold til sit eget program »Gang i 90'erne«.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg har bemærket, at fru Connie Hedegaard har registreret, at Socialdemokratiet har fremlagt et stort forslag om, hvordan vi kan få afviklet adgangsbeskrænkningen i det danske uddannelsessystem, sådan at vi får afviklet den pukkel af unge, vi har skubbet foran os siden 1977, hvor adgangsbeskrænkningen blev indført.

Det er korrekt, at det har vi, og vi mener sagtens, at vi kan finansiere en afvikling af den pukkel på 12.800, som blev afvist sidste år, ved at nedbryde det cigarkasseprincip, som den nuværende regering åbenbart lægger til grund for sin finanslovtænkning, nemlig at der ikke kan være en fleksibel overgang mellem Socialministeriets, Arbejdsministeriets og Undervisningsministeriets kasse.

Vi mener, at flere af pengene burde placeres hos undervisningsministeren, så han kunne bruge de passive overførselsindkomster aktivt til at skabe uddannelser for. Vi ved jo, at en uddannelsesplads i gennemsnit inden for undervisningsministerens område koster 20.000 kr. plus de 36.000 kr. i stipendier. Det vil sige, at en uddannelsesplads koster staten 56.000 kr. i gennemsnit.

Vi giver i overførselsindkomster for dem, der er på dagpengesystemet, maksimalt 125.000 kr.,

så der er rigelig plads, hvis man vil bruge overførselsindkomsterne aktivt til at lave uddannelsespladser for. Det er altså ikke nødvendigt, at de, der er i uddannelsessystemet, skal have forringet deres købekraft, for at de, der er uden for, kan komme ind i uddannelsessystemet. Det kunne være spændende, hvis den samme logik skulle bruges overalt i samfundet, altså at det ikke kun var de studerende, der skulle udsættes for det.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Kun ganske kort. Ifølge de tal, man har fået i Uddannelsesudvalget, har ca. 60 pct. af de mennesker, der ikke har en uddannelsesplads – til hvem hr. Frank Jensen siger at vi bare kan hente pengene i Socialministeriet og Arbejdsministeriet – faktisk et erhvervsarbejde. Derfor er det altså ikke så enkelt. De penge, hr. Frank Jensen taler om, er fiktive. Hvis det var så let, havde vi da afskaffet adgangsbeskrænkningen for længst.

Rahbæk Møller (SF):

Da hr. Frank Jensen ikke kan få ordet, skal jeg gøre opmærksom på, at selv om det er mennesker, der er i arbejde, der får uddannelse, bliver den plads, de frigør på arbejdsmarkedet, nok besat af en ledig, så i sidste ende sparer vi dagpenge.

I øvrigt vil jeg sige om dette lovforslag, at det kun kan karakteriseres med to ord: det er forligsbrud, og det er talfusk.

Først forligsbruddet. Denne beskyldning vil jeg selvfølgelig ikke rette mod ministeren – han var ikke forligspartner – men mod Det Radikale Venstre. Det var Socialdemokratiet, SF og De Radikale, der lavede denne aftale. Dengang De Radikale indtrådte i regeringen, stod det jo klart, at De Radikale var nødt til at æde de forlig, som den gamle regering havde indgået, f.eks. forliget om Storebælt. Til gengæld sagde De Radikale, at de forlig, de havde indgået, også stod fast.

Hvad er det så, der sker? Ja, Storebæltsforliget står godt nok fast, men SU-forliget bliver nu brudt. Det viser både De Radikales styrke i regeringen og deres troværdighed som forligspartnere. Det er rigtigt, som fru Marianne Jelved har sagt offentligt, at S og SF blev spurgt, om de ville acceptere disse forringelser, og det